

Egyesületünknek 1969-től tagja, 1975–1995 között a Diósgyőri Csoport Metallurgus Szakcsoport titkára. Kiemelkedő egyesületi munkájáért Kerpely Antal-emlékérem és oklevél kitüntetésben részesült. 40 éves tag-ságáért megkapta a Sóltz Vilmos-emlékérmét. Értékes, szakmailag rendezett motívumgyűjteménye van öt kontinens több mint 100 országának bányász-kohász tematikájú bélyegeiből, bélyegzéseiből, amit időszakos kiállításon a Központi Bányászati Múzeumban is bemutatnak.

Eigner Viktor 1944. október 20-án született Szentendrén. A középiskolát Csepelen, a Kossuth Lajos Gép- és Öntőipari Technikumban végezte 1962-ben. Az érettségi után a Csepeli Fémmű Kísérleti,

és Kutatási Osztály Fémfizikai Laboratóriumában helyezkedett el. A munka mellett tovább tanult: a dunajvárosi Felsőfokú Kohóipari Technikumban 1966-ban kohász-szaktechnikus oklevelet, a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1973-ban kohómérnöki diplomát szerzett. Kutatómérnökként ill. egy rövid ideig mb. laborvezetőként több kutatási téma vezetésével bízták meg. 1980 márciusától három évig a Csepel Művek Fémtani és Technológiai Kutató Intézetében dolgozott, mint fejlesztőmérnök. Kézi ívhegesztő elektródák gyártmányfejlesztésével és hegesztésmetallurgiai kutatásokkal foglalkozott. 1983 és 1993 között a Kohó- és Gépipari Tervező Vállalat főtervezőjeként kohászati technológiák, illetve öntődék tervezése volt a feladata. 1993-ban

rövid időre a Magyar Vas- és Acélipari Egyesüléshez került főmunkatársként. 1994-ben hívták az osztrák Austria Buntmetall magyarországi leányvállalatához, a Kuprál Kft.-hez, az akkor induló ipari rézötvezetek ügyletág-vezetőjének. A korábbi munkahelyein szerzett anyagtudományi, technológiai és alkalmazástechnikai ismereteit felhasználva – munkatársai segítségével – rövid idő alatt az egyik vezető színesfémipari kereskedelmi vállalatá tette az ABM Kuprál Kft.-t Magyarországon. Innen vonult nyugdíjba 2009-ben.

Különböző műszaki folyóiratok, valamint hazai és külföldi konferenciák, kongresszusok kiadványaiban 17 publikációja jelent meg. Ötször kapta meg a Kiváló Dolgozó kitüntetést, tízszer nyerte el a Kiváló Ifjú Technikus, ill. Kiváló Ifjú Mérnök címet. 1964 óta tagja az OMBKE-nek, 2004-ben megkapta a Sóltz Vilmos-emlékérmét.

Dr. Szabó József kohászvárosban, Ózdon született, 2014. december 2-án volt 70 éves. Édesapját 1953-ban Sztálinvárosba, az épülő acélműbe irányították, az ő példája nyomán lett kohómérnök 1968-ban. Az ezt követő évtizedekben két területen vezetőként jelentős eredményeket ért el, Dunajváros emblematikus személyiségévé vált.

1968–1987 között az acélmű illetve a tűzállóanyag-, a nyersvas- és az acélgártást felölelő szervezeti egységben, a kohászati gyáregységben tevékenykedett. 1974-ben, nagyon fiatalon az acélmű vezetésével bízták meg. 1984-ben a kohászati gyáregység vezetőjévé nevezték ki. Az oxigénes martinacélgártás csúcsteljesítményének elérésében és az acél

kokillákba öntéséről a folyamatos acélöntésre történt technológiaváltásban döntő érdemeket szerzett.

1988-tól a Dunai Vasmű műszaki igazgatója, a vállalat átalakítása után, 1991-től 10 éven át a közel 6000 dolgozót foglalkoztató Acélművek Kft. ügyvezetője volt. Sikeres menedzselésük eredményeként a vaskohászati kombinát – az országban egyedülként – talpon maradt.

Vezetői mentalitását a közvetlenség, határozottság és a szókimondás jellemezte. A meglátása szerint helyes célok eléréseért a konfliktusokat is vállalta, ha esetenként hibázott, utólag azt is nyíltan beismerte. A kombinát privatizációjával, különösen annak módjával – sokakkal egyezően – nem tudott azonosulni.

A Kohász Sportegyesület elnökeként az élsport támogatását maximálisan szorgalmazta. Az OMBKE munkáját is segítette, a Vaskohászati Szakosztálynak két ciklusban elnöke és Választmányának tagja volt.

Eredményeit minden területen elismerték. Nagyszámú vállalati (Kiváló Dolgozó, Kiváló Újító) és több miniszteri (Kiváló Kohász, a Kohászat Kiváló Dolgozója) kitüntetést kapott. Dunajváros hírnevének növeléséért Pro Urbe díjjal jutalmazták. Megkapta a Magyar Sportért Érdemérmét is.

2006-os nyugdíjazása után még közel négy évig az önkormányzati vagyongazdálkodási vállalatot irányította. Azóta családja, három gyermeke és öt unokája körében meglehetősen tölti – immár tényleges – nyugdíjas napjait.

■ NEKROLÓGOK

Dr. Farkas Sándor

1930–2013

Dr. Farkas Sándor gyémántokleveles kohómérnök, a KGYV volt vezérigazgatója hosszú, súlyos betegség következtében 2013. október 15-én elhunyt.

1930. április 4-én született Sopronban. Gimnáziumi és egyetemi tanulmányait is itt végezte. Vaskohómérnöki diplomát 1952-ben szerzett.

A Vaskohászati Kemenceépítő Vállalatnál helyezkedett el. A cég neve 1968-ban – profilváltozásának megfelelően – Kohászati Gyárépítő Vállalatra változott. Munkaévei alatt folyamatosan

képezte magát műszaki, közgazdasági és nyelvismereti téren. A Műszaki Egyetemen doktori címet kapott. Munkásélete során egyetlen vállalatnál dolgozva építés-szerelésvezetői munkakörtől a vezérigazgatóig minden lényeges vezetői munkakört betöltött.

Jelentős a szakirodalmi tevékenysége, számos szakcikk, három műszaki könyv szerzője, illetve társszerzője volt. Gyakran vállalt előadói feladatokat műszaki-tudományos konferenciákon bel- és külföldön. Kormányközi megál-

lapodás alapján két évig vaskohászatot oktatott Kairóban a Műszaki Főiskolán.

Farkas Sándor munkáját az államirányítás kitüntetésekkel is elismerte. Ilyenek az Elnöki Tanács négy kitüntetése, az Eötvös Loránd-díj, a Debreceni Márton-émlékérem (OMBKE). Hosszú időn keresztül volt az OMBKE vállalati szervezetének vezetője, valamint két cikluson keresztül az országos vezetőség tagja.

Temetése 2013. november 11-én volt a Farkasréti temetőben a római katolikus egyház szertartása szerint. Sírjánál évfolyamtársa, Farkas Lajos mondott búcsúztatót. Búcsúzott az

embertől, a baráttól a megjelent évfolyamtársak nevében, akik az ország más részéből is eljöttek a temetésre. Búcsúzott az embertől, aki több olyan volt diáktársának is segített, akik a megváltozott körülmények miatt állásváltásra kényszerültek. A szaktudásuknak megfelelő munkát biztosított részükre a VKV-nél, illetve a KGYV-nél. Búcsúzott a barátok, volt munkatársak és az egész kohásztársadalom nevében is.

Hamvait himnuszaink harangjátéka mellett helyezték örök nyugalomra.

 FL

Dr. Esztó Péter

1943–2014

2014. november 15-én váratlanul elhunyt dr. Esztó Péter okl. bányamérnök, állam- és jogtudományi doktor, az OMBKE tiszteleti tagja. Váratlanul, mert bár tudtunk betegségről, de vele együtt bíztunk a felépülésében.

Esztó Péter, a közismert bányamérnök dinasztia leszármazottja 1943. március 10-én született Budapesten. A gimnáziumi érettségi után 1967-ben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán bányamérnöki (okl. olajmérnök), majd 1983-ban a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karán jogi diplomát szerzett.

1967–1977 között az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt alföldi üzemeiben, különböző mérnöki beosztásokban (gyakornok, üzemegység-vezető, üzemcsoport-vezető) dolgozott.

1978–1983 között a Szolnoki Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségen szerzett első fokú bányahatósági gyakorlatot. 1983–1993 között az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőségen (OBF) bányahatósági főmérnök, osztályvezető, főosztályvezető, majd 1992-től az OBF elnöke volt. 1990–1993 között miniszteri biztosként feladata volt a bányászati és gázipari szakigazgatás szervezeti és hatásköri reformjának, valamint a piaci viszonyokat szolgáló új törvények szakmai előkészítése. A bányafelügyelet évszázados magyar hagyományait is tiszteletben tartva építette ki a Magyar Bányászati Hivatal szervezetét, amelynek államtitkár besorolású első elnöke lett 1993–1999 között, majd 2002–2007 között ismét. Közben 1999-től 2002-ig a PRÍMAGÁZ Hungária Rt. szakmai tanácsadója, illetve biztonságtechnikai igazgatója volt. 2007-ben vonult nyugdíjba.

Tudományos oktatói munkát a Miskolci Egyetemen, mint meghívott előadó 1991-től végzett; 1995-ben az Egyetem Rektori Tanácsa címzetes egyetemi docenssé nevezte ki.

A bányászati és gázipari szakigazga-

tás korszerűsítésével, valamint a magyar bányajogi és gázipari szabályrendszer EU-csatlakozással kapcsolatos jogharmonizációs feladatainak ellátása érdekében széleskörű szakmai kapcsolatokat épített ki. Személyes példamutatója, kiváló emberi tulajdonságai, a hagyományok iránti elkötelezettsége, megfontoltsága, munkabírása tette jó munkatárssá, jó vezetővé. A hazai fluidum- és szilárdásvány-bányászatban mindenki ismerte és elismerte, tisztelte, sőt barátságos lényének köszönhetően bizvást mondhatjuk, szerette is. Igaz, önzetlen barát volt, aki társaiban mindig a jót kereste, de ha kellett, tudott kemény is lenni, s megalkuvás nélkül harcolt a bányászat érdekeiért.

Munkáját magas állami kitüntetésekkel is elismerték: Kiváló Újító ezüst fokozat (1970), Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje (1994), Szent Borbála-émlékérem (1996), Nagy Arany Kereszt az Osztrák Köztársaság Szolgálatáért (1997).

Az OMBKE-nek 1966 óta volt tagja, a hagyományok jó ismerője és ápolója. 1967–1977 években az OMBKE Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztálya hajdúszoboszlói csoportjának titkára, 1993–1997 között a Bányászati Szakosztály budapesti helyi szervezetének elnöke, 2009-től az egyesület Alapszabály Bizottságának elnöke volt.

Egyesületi kitüntetései: Mikoviny Sámuel-émlékérem (1995), Sóltz Vilmos-émlékérem (2006), Tiszteleti Tag (2012).

2007-től 2012-ig a Magyar PB Gázipari Egyesület elnöke, egyúttal a MTESZ Ellenőrző Bizottságnak elnöke volt.

Temetése kívánsága szerint szűk családi körben volt, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület gyászszakestélyen búcsúzott tiszteleti tagjától.

 Kőrösi Tamás

Fabó Endre

1921–2014

Fabó (Frühwirth) Endre 1921. július 23-án született Sopronban. Az evangélikus líceumban érettségizett 1939-ben, majd a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karának kohómérnöki tagozatára iratkozott be. Utolsó tanulmányi évében már asszisztens volt a Tüzeléstechnikai Tanszéken. 1943. október 18-án szerzett kohómérnöki oklevelet.

A diploma megszerzését követően a Győri Vagonyár Rt. Autó Osztályán dolgozott, mint az edzőműhely, majd a vegyes üzemek – edzőműhely, prés-műhely és hegesztőműhely – üzemvezetője.

A második világháború után – a győri üzemek termelésének megindulásáig – a soproni Általános Kémia Tanszéken tanársegéd volt. 1946-tól visszakerült korábbi győri beosztásába, most már a műszaki ellenőrzés is hozzá tartozott. 1953-ban a Csepel Autógyárhoz csatolták a győri Autó Osztályt, ahol a Műszaki Fejlesztési Osztályához helyezték át kutatómérnöként. Új hőkezelő technológiák kidolgozása volt a feladata, az egyik fő témája a gázcementálás lett. Majd a Járműfejlesztési Intézetben tanácsadóként működött.

1956 karácsonyán családjával együtt Ausztriába ment. Az Alpine Montangesellschaft donawitzi acélművében a metallográfiai laboratóriumban kapott munkát. A család elhelyezésére megfelelő lakás azonban nem állt rendelkezésre. Így a kapfenbergi Böhler Nemesacélműben keresett állást. A felvételen illetékes vezetők azonban éppen téli vakációjukat töltötték, és ezért végül a svédországi letelepedést választotta.

Először a Husqvarna Vapenfabriks porkohászati részlegében kutatómérnöként dolgozott. 1965-ben leégett a hőkezelő üzem, és az újratelepítést messze északra tervezték. Ez nem lett volna előnyös a gyerekek továbbtanulása szempontjából sem. Ezért jelentkezett a Wargön Alloys AB kutatómérnöki állásra kiírt pályázatára, amit meg is nyert. 1969-ben már a híres ferroötvözetgyár műszaki vezetőjének ne-

vezték ki, ami nagy ívű karrier. Svéd-amerikai együttműködéssel 1972-ben valósult meg a gyárban a világ legnagyobb ferroötvözet-gyártó kemencéje. Erről színvonalas előadásban számolt be 1979-ben a KGyV budapesti konferenciáján.

Kezdetben ferroszilíciumot, majd lényegesen értékesebb krómötvözeteket gyártottak ezzel a közben megnövelt transzformátorkapacitású kemencével, és így a vállalat a világszerte nagy tempóban fejlődő saválló acélgyártás komoly tényezője lett. Nyugdíjazását követően 2003-ig tanácsadóként dolgozott a műben.

A Világbank megbízásából részt vett a török ferroötvözet-gyárak racionalizálási munkáiban. Hasonló feladatokat teljesített ukrán és norvég ferroötvözet-gyártás területén is.

Brüsszel is igényt tartott nemrég szakvéleményére, amikor egy ukrán mű egyik termékét dömpingáron próbálta értékesíteni a világpiacon.

Több szabadalma van a különleges ferroötvözetek előállítására. A század elején utolsó kutatási témái közé tartozott a krómérc redukciókinetikájának vizsgálata és a salakképződés elektrod-fogyasztásra kifejtett szerepének tisztázása a bemerülő elektródos krómötvözetgyártáskor.

Nyugdíjas éveiben kiterjedt kutatásokat folytatott a soproni ősökre vonatkozóan. Szívós munkával 17 emberöltőig tisztázta a családfát.

Kapcsolata az 1943-ban Sopronban valétált, szeretett bányász, kohász és erdész évfolyamával sohasem szakadt meg, lelkesen részt véve találkozóin, és kihasználta még az elektronikus levelezés lehetőségét is. Csak a rubinoklevél átvételére kérte meg keresztfiát, Ormos Balázs erdőmérnököt.

Kiváló kohász generáció kiemelkedő egyénisége távozott el 2014. május 29-én.

Rokonszenves, mindig segítőkész, igaz barátunkat a család jelenlétében Gabnai esperes úr október 2-án búcsúztatta a soproni evangélikus temetőben.

Kedves Bandi, alias Vasút, emléked közöttünk marad!

Dr. Szőke László